

ko, da lahko odteče sirotka. Ako je bila sirnina mehka, naj se vreča preša 2 dni, sicer samo en dan. Stiska se na povsem navaden način. Na vrečo se položi deska, na njo pa kamenje. V začetku se stiska na rahlo, nato vedno bolj s tem, da se vedno več kamenja naloži. Sedaj moraš soliti, na 10 kg sirnine $\frac{1}{4}$ kg soli, nakar vse dobro preneti in stlačiti v leseno kad, da ni najti nobenega praznega prostora. Nato daj snažno belo platneno krpo, nato desko in na njo zopet kamenje. Les posode odrgnimo s slano vodo. Kadar pozimi potrebujemo sir, si ga odrežemo in nato zopet zapremo.

Kako ohraniš grozdje za Božič?

To bo veselje o Božiču, ako boste znale ohraniti grozdje do Božiča in ga dati za praznike na mizo. To naredi takole: Zberi pri trgatvi lepe in povsem zrele grozde. Pecelj grozda, ki ga odrežeš, namaži s pečatnim voskom. Grozde obesi na hladno, zračno in suho mesto.

Ali hočeš imeti po zimni dosti jajc?

Gotovo, saj so jajca po zimni najbolj draga! Izkušnje kažejo, da stare kokoši po zimni ne nesejo, pač pa so rodovitne po zimni one kokoši, ki so se izvalile od začetka marca do konca aprila. Take kokoši moraš seveda potem v zimni tudi primerno krmiti, da bodo tudi do peska prišle in do kake zelenjave.

Jajca brez lupine?

So taka jajca, iznesejo jih kure, ki nimajo dovolj apna. Napaka se da le težko popraviti, ker se taka kura kmalu pokvari. Najbolje je, da se taka kura izpita in zakolje.

Tečaj za konserviranje sadja in zelenjave se vrši dne 18. in 19. septembra t. l. na vinarski in sadjarski šoli v Mariboru. Pouk je brezplačen in traja dnevno od 8. do 12. in od 14. do 18. ure. Za hrano in stanovanje morajo poskrbeti udeleženci same. Udeležbo je javiti z

dopisnico najkasneje do 10. septembra t. l. — ravnateljstvu šole.

*

Cene in sejmska poročila.

Mariborski trg. Na mariborski trg v soboto dne 5. septembra so pripeljali špeharji 62 komadov zaklanih svinj. Svinjsko meso je bilo po 13 do 14 Din, špeh 14 do 16 Din. Kmetje so pripeljali 6 voz sena po 90 do 85, 6 voz otave po 70 do 75, 2 voza slame po 55 do 60, 11 voz krompirja po 1.50 do 2, 8 voz čebule po 3 do 6, 6 voz zelja po 1—3, 4 kumare po 0.50 do 1. Pšenica 1.75—2, rž 1.50, ječmen 1.25 do 1.50, oves 1—1.25, koruza 1.50, proso 2.50—3, ajda 1.25—1.50, fižol 1.50—2, luščeni grah 10—12. Piščanci 30 do 50, kokoši 30 do 45, raca 18—23, gos 40 do 60, puran 40—60. Kislo zelje 5, gobe 1—1.50. Grozdje 3—6, hruške 3 do 5, jabolka 3 do 4, breskve 6 do 10. Mleko 2 do 3, smetana 12 do 14, surovo maslo 28 do 32, med 12 do 20, slive 2—3.

Mariborski svinjski sejem dne 28. 8. 1931. Na ta sejem je bilo pripeljanih 228 svinj, cene so bile sledeče: Mladi prašiči 5 do 6 tednov stari komad 50 do 80 Din, 7 do 9 tednov stari 90 do 120 Din, 3 do 4 mesece stari 150 do 200 Din, 5 do 7 mesecev stari 350 do 400 Din, 8 do 10 mesecev stari 440 do 500 Din, 1 leto stari 560 do 700 Din, 1 kg žive teže 7 do 8 Din, 1 kg mrtve teže 10 do 11 Din. Prodanih je bilo 175 svinj.

*

Levi in lovci.

Napačno bi bilo, ako bi mislili, da izumirajo v Afriki strastni lovci na leve. Tudi v današnjih dneh je dovolj ljudi, ki smatrajo levji lov za višek napatosti doživljajev v sredini divje afriške narave. Po celnem ogromnem ozemlju črncev pojejo slavo dvema človekoma, koja glavna življenjska vsebina je: preganjanje kralja divjih zverí.

Moški in ženski levji lovec.

Glede lovske slave na leve gre za Herberta Pijner, moža, kateremu je lov

na leve šport in za Lojzo Jouvain, gospo, ki preganja levjo zalego iz sovraštva. Oba lovca razpolagata z bogznaj koliko najbolj zanimivimi doživljaji.

Herbert Pijner je eden najbolj srčnih mož, katere je videl svet. Po cele dneve se podi po divji džungli, da bi izsledil sled za zverjo. Ako je objela zemljo noč, prisluškuje Pijner smeri vetra, dokler mu ne udari na uho tulenje levov. Gotovo je nekaj groznega tulenje levjih skupin v sicer mirni afriški noči. Celotno hrabrega človeka spreleti groza, ko mu udarjajo na uho levji kliči. Na Pijnerju še ni nikdo zapazil, da bi se zganil, ko je zaslišal leva; ravno nasprotno — razlije se mu po obrazu nekaka blaženost, kakor bi se mu bližal dober prijatelj. Na začetudenje lovskih tovarišev predlaga Pijner, naj ugasnejo luč, ker se levi navadno izognejo ognju. Pijnerjeva lovska družba vstraja v temi, dokler ne sliši korakov plačnega se leva.

Gospa Jouvain je iz Belgije. Kot deklica je živela v Bruslju na Belgijskem veselo ter srečno, dokler ni srečala lepega dne visokega kolonijalnega uradnika; s katerim se je poročila. Po nalogu vlade se je podal njen mož v Belgijski Kongo v osrednji Afriki. Žena bi mu naj sledila v nekaj tednih. Kratkó pred odhodom je sprejela iz Konga brzojavko z groznim poročilom, da so raztrgali na lovü levi njenega soproga. Mlada žena ni pretakala solz, ampak se je odpeljala s prvim parnikom v Kongo. Lotila se je levjega lova in uganja take grozovitosti nad zverinami, da se temu čudijo najbolj utrjeni lovci.

Angleški major.

Med domačini južne Afrike uživa veliko priljubljenost angleški major Pretorns. Častijo ga kot lovca, kojega kroglja v življenju še ni zgrešila cilja. V pragozdih Knize je ustrelil celo čredo divjih slonov, enega za drugim. Prehodil je celotno južno in osrednjo afriško pokrajino peš. Major je potoval noč ter

ril? A Peter se je izgovarjal: »Jaz ne, jaz ne!« Nekoč vpraša gospod katehet: »Kdo je naredil nebo in zemljo?« Peter, ki je najbrž gruntal, kako bi napravil kako novo spletko, je v nepazljivosti brž prestrašeno odgovoril: »Gospod, jaz že ne, jaz že ne!«

Polcaj ustavi kmeta, ki žene svojega vola kar na trotoarju, češ: »Tu je pot samo za pešce.« Kmetič začuden pogleda polcaja in reče: »I, kaj moj vol ne gre peš?«

Profesor, ki ga v vlaku sprevodnik prosi za vozni listek, išče zamanj po svojih žepih. »Pridem pozneje zopet,« je dejal vjudni sprevodnik. Reče pro-

teh prizorih. A še huje mu gomazi zdaj. Po vsem telesu čuti čudno grozo.

»Z vinom jo je treba pregnati! Utopiti jo je treba v vinu! — He, vi, ali slišite? Vina!«

Kar se mu ni bilo prigodilo še nikoli, da bi se bil opijanil — bil je preskok za tako potratno — se mu je pripetilo danes. Sedel je v beznici malone vse popoldne. »Prevroče je še«, si je govoril. »Kdo bo hodil v taki žrjavici domov? Še spečem se na cesti.«

V resnici je obsedel v gostilnici, ker se je čutil med štirimi stenami varnejšega nego zunaj na cesti, pod milim nebom.

S pijačo je poskusil umiriti bučno šumenje v glavi. S pijačo je hotel izplakniti vse neprijetne opomine, težke misli, temne slutnje. Zakaj prav nič veselja ni bilo v srcu in mislih, kakor si je bil poprej tako lepo domišljal.

Deloma se mu je posrečilo, da je polagoma v vinu današnje dogodke nekoliko potopil. Tem več je razmišljal o njivi.

A dasi je neprestano mislil nanjo, siloma se trudil, da bi mislil nanjo, v nadi, da mu spomin nanjo dušo razvedri, srce razveseli, se je na skrivnem, v globini srca, nekako bal trenutka, kadar jo bo zagledal.

Kaj, če bi se zgodilo, kar je bil nekoč slišal: Krvavi pot je zakravel iz njive, ko je stopil nanjo

skopuh, ki si jo je po krivičnem pridobil. Drugi lakomnik in krivičnik je zagrabil prgišče zemlje, da bi si jo ogledal, ker je bila zdaj njegova last. A glej, na tisti mah se mu kaplje krvi izmed prstov pocede! Z grozo je zalučal krvavečo prst od sebe in je ves prepal zbežal. Tretjemu je klicala vsa njiva, prst, kamenje, strnišče, celo osat: »Goljuf! Goljuf!«

Kaj, če bi danes pred njim Petrova njiva zakravela? Kaj, če bi zakrivalo iz nje, kadar ji blizu pride: »Pa se ne bojiš Boga: po krivem si prisegel!« Zgrozil se je. Z drhtečo roko je segel po kozarcu, v dušku izpil.

»Vina!«

A naposled je bilo vendar treba na pot proti domu.

Precej se je gugal, ko je iz mesta stopal. Od časa do časa je z levim očesom zamižal. Z obema je videl vse dvojno.

Ko je bil zunaj mesta, na prašni cesti, se je polzavedno razveselil. Bila je prazna, kakor daleč so videle njegove oči. Ne bi rad srečal človeka, posebno znanega ne. Kakor Kajni ni rad srečal Boga, ko je bil brata ubil.

V.

Polagoma je korakal Matija gor po rebri. »Glej jo, njivicol!«